



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Кзз 34/2014  
28.01.2014. године  
Београд

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Л.Т., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 950/13 од 10.01.2014. године, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 1100/13 од 13.03.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 28.01.2014. године, једногласно је донео

**ПРЕСУДУ**

**УСВАЈА СЕ** захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 950/13 од 10.01.2014.године, као основан и **утврђује** да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 1100/13 од 13.03.2013. године повређен кривични закон из члана 369. тачка 1. ЗКП у вези члана 18 КЗ у корист окривљене Л.Т.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Чачку К број 348/11 од 24.12.2012. године, окривљена Л.Т. оглашена је кривом због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, за које је окривљеној изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљена за време од 1 године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљена је истом пресудом обавезана да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 2.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 1100/13 од 13.03.2013. године поводом жалбе браниоца окривљене, а по службеној дужности, преиначио првостепену пресуду тако што је окривљену Л.Т. на основу члана 355. тачка 1. ЗКП у вези члана 18. КЗ ослободио од оптужбе да је извршила кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, јер наведено дело, иако садржи обележја кривичног дела, представља дело малог значаја, док је жалба

браниоца окривљене одбијена као неоснована. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде захтев за заштиту законитости поднео је Републички јавни тужилац због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП у вези члана 18. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд донесе пресуду којом ће усвојити захтев и утврдити да је другостепеном пресудом повређен закон у корист окривљене.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоцу окривљене, адвокату М.Н. након чега је одржао седницу већа у смислу члана 490 ЗКП о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљене сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године), оценио наводе у захтеву и нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Имајући у виду да је побијана пресуда донета пре 01.10.2013. године, дакле, пре почетка примене новог ЗКП („Службени гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године) Врховни касациони суд је у смислу члана 604. став 1. ЗКП испитао постојање истакнуте повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП („Службени гласник РС“, број 72 од 03.09.2009.године) и повреде кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП у вези члана 18. КЗ.

Врховни касациони суд налази да се основано у захтеву за заштиту законитости указује да је другостепени суд у корист окривљене повредио кривични закон из члана 369. тачка 1. ЗКП у вези члана 18. КЗ налазећи да је, иако су у радњама окривљене садржана обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, у питању дело малог значаја.

Наиме, другостепени суд је у образложењу своје пресуде изнео закључак да дело окривљене које јој се оптужним актом јавног тужиоца ставља на терет, а које је описано у изреци побијане пресуде, није кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, налазећи да исто представља дело малог значаја имајући у виду предузете радње и околности у вези са предузетим радњама, одсутност штетних последица, низак степен кривице окривљене, затим да се ради о кривичном делу за које је прописана казна затвора до 5 година, те да окривљена раније није осуђивана, због чега општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције према окривљеној, па је применом члана 355. тачка 1. ЗКП у вези члана 18. КЗ окривљену ослободио од оптужбе да је извршила предметно кривично дело.

Изнети закључак другостепеног суда се не може прихватити из следећих разлога:

За примену института дело малог значаја из члана 18. КЗ неопходно је да кумулативно буду испуњена три услова и то: да је степен кривице учиниоца низак, да су штетне последице одсутне или незнатне и да општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да је у конкретном случају испуњен један од наведена три услова прописан чланом 18. став 2. КЗ и то да су одсутне штетне последице дела, с обзиром на то да је окривљена заједно са својим супругом вратила новчани износ који је прибавила извршењем предметног кривичног дела.

Међутим, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није испуњен први услов неопходан за примену института дело малог значаја-да је степен кривице учиниоца низак. Наиме, окривљеној је оптужбом стављено на терет да је кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ извршила са директним умишљајем. Код овог облика умишљаја свест и воља су заступљени у јачем интензитету у односу на остале облике виности, а умишљај учиниоца код предметног кривичног дела обухвата свест и вољу о злоупотреби службеног положаја уз присуство намере учиниоца да се себи или другом прибавља каква корист, односно другом наноси каква штета или теже вређају права другог, па се из изнетих разлога, а имајући притом у виду околности конкретног случаја по оцени овога суда, не може сматрати да је степен кривице окривљене низак.

Надаље, Врховни касациони суд налази да је неправилан закључак другостепеног суда да у конкретном случају општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције окривљеној. Ово стога, јер кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ спада у групу кривичних дела против службене дужности чији је општи заштитни објект правилно и законито вршење службене дужности и других дужности које се врше у оквиру јавних овлашћења, имајући при томе у виду да је окривљена ово кривично дело извршила у својству службеног лица запосленог у полицијској управи, које чињенице, по налажењу овога суда, не указују да општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције окривљеној.

Следствено изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није било места примени члана 18. КЗ и да је другостепени суд преиначивши првостепену пресуду, тако што је окривљену применом члана 355. тачка 1. ЗКП у вези члана 18. КЗ ослободио од оптужбе за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, повредио кривични закон из члана 369. тачка 1. ЗКП у вези члана 18. КЗ у корист окривљене. Како је захтев поднет на штету окривљене Врховни касациони суд је утврдио постојање те повреде, не дирајући у правноснажну одлуку против које је захтев за заштиту законитости поднет.

Врховни касациони суд није прихватио наводе захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца да је побијаном другостепеном пресудом истовремено учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, указивањем да другостепени суд у пресуди није навео разлоге о одлучним чињеницама и да су дати разлози потпуно нејасни. Наиме, супротно наводима захтева, у побијаној пресуди на страни четири

образложења дати су јасни разлози поводом правног становишта у погледу примене института дела малог значаја из члана 18. КЗ, с тим што је сасвим друго питање правилности тог становишта.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом одредбе члана 492. тачка 3. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,  
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија,  
Јанко Лазаревић,с.р.**